

Candidatura a Primàries.Barcelona2019

**fgm
bcn**

Salvador Bonada Font

@salvadorbf

www.facebook.com/salvadorbf

salvadorbf@forgem.cat

Curso estudis d'enginyeria tècnica fins que m'incorpo a temps complet en l'empresa familiar. Desenvolupo diferents funcions en diversos sectors, assolint la formació necessària pel seu exercici.

Pare orgullós de tres fills.

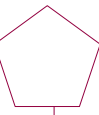
Amant de la història en general i especialment la de la meva Pàtria. Sóc conscient que no n'hi ha prou sabent-ne les dades, cal qüestionar-les, contrastar-les i creuar-les fins arribar a conèixer-la, a entendre-la, a través dels nostres Fets, la nostra Gent i els nostres Escenaris.

M'agrada la història perquè m'interessa el futur. Vull ajudar a forjar el meu Estat, i ho vull fer des de Barcelona.

Com ho vull fer

Barcelona és capital d'Estat, des de l'any 988.

Aquest Estat va ser ocupat militarment el 1714, debolides les institucions i negada la sobirania nacional a sang i foc.

Com pot recuperar Barcelona la seva condició de capital d'un Estat, amb tot el que això representa per a una ciutat?

Tornant a ser.

Un tornar a ser que sigui un autèntic canvi de règim. No podem plantejar aquesta Barcelona que volem, capital de Catalunya, en un escenari de continuïtat sota les regles i estructures de l'ocupació.

Quin és l'escenari?

Un Estat, bàsicament, és un conjunt de regles del joc emanades de la sobirania de la Nació que regulen la cosa pública, la res pública, dins els límits del País, gestionades per un govern i una administració.

Som una Nació, tenim un País, ens cal l'Estat.

Acemoglu i Robinson, al seu llibre «Per què fracassen les nacions» classifiquen, en funció de les regles del joc, els sistemes econòmics de la història en dos grans tipus:

Sistemes Extractius i sistemes Inclusius.

En els sistemes extractius hi ha una elit que extreu els recursos del país, on per reeixir has de tenir amics o contactes que et donin tracte de favor, i a qui has d'agrair la gentilesa. El teixit econòmic viu aixoplugat sota el poder polític, el mèrit i la creativitat son inconvenients i la cultura fa nosa. Els tentacles radials del sistema ho controlen tot i a tothom. Qualsevol pot adonar-se de que l'estat estranger que ocupa el nostre país és un exemple perfecte de Sistema Extractiu, el nostre dèficit fiscal canta.

Catalunya tendeix a comportar-se com un sistema inclusiu durant els set segles i escaig de sobirania. Per això hi trobem que la llibertat és un valor; el pacte i l'acord, el sistema; l'èxit s'obté per mèrits propis i l'economia viu amb independència del poder polític.

I malgrat la ocupació hem seguit comportant-nos d'aquesta manera. I Malgrat tenir les regles del joc en contra em reeixit a ser un pol econòmic europeu de primer ordre i una Nació que duu la llibertat incrustada en l'anima.

Podem imaginar què podem arribar a fer i ser amb el nostre estat, sense obstruccions per a les nostres regles del joc?

Forgem aquest futur brillant lliures.

I el primer que cal per a ser lliure és pensar i actuar com si ja ho fóssim. I cada vegada hi ha més catalans i barcelonins que ho fem. Barcelona és gran.

Al seu terme hi viuen més de 1.600.000 habitants censats.

Som més de 1.160.000 electors representats, diuen, al Consistori.

El resultat és que la distància entre elector i electe és pràcticament insalvable. Entremig s'alça un aparell burocràtic immens.

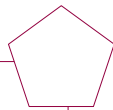
A més, la figura política de màxima proximitat amb els electors és el seu Conseller de Districte. Una suposició, perquè no és un càrrec d'elecció directa, sinó triat pels partits en funció de quotes. Representa l'administració, no al ciutadà, davant de qui se sent poc responsable.

I si el govern municipal, teòricament elegit i democràtic, representa a partits desvinculats de l'electorat, hi ha crisi democràtica.

El barri més petit de Barcelona té més habitants que la majoria de municipis del País. Però és que fins a les darreries del segle XIX, quan es materialitza l'absorció dels pobles del pla de Barcelona, el terme municipal de Barcelona va del mar fins al carrer Provença i del carrer de la Marina fins al carrer de Tarragona, amb l'afegit de Montjuïc. Trobem, doncs, que Barcelona s'ha cruspit els termes municipals de Sant Martí de Provençals, Sant Andreu de Palomar, Sant Joan d'Horta, Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià, Sants (incloent Hostafrancs) i les Corts. Ja al segle XX, Barcelona arrabassa totes les terres de la Marina al municipi veí de l'Hospitalet de Llobregat. És així com Barcelona arriba a estendre's del mar a Collserola i del Besòs al Llobregat.

Es podria dir que Barcelona tota sola és una comarca. I atès el procés de formació de la ciutat actual, crear una xarxa d'Ajuntaments de Barri, amb consistoris d'elecció directa, no és gens forassenyat. És bàsicament l'herència dels antics municipis del pla, on la gent guarda consciència identitària i encara es parla d'anar a Barcelona.

L'Ajuntament de Barri pot assumir tots els serveis que calgui i prendre les decisions de govern en una descentralització administrativa complerta de les funcions municipals i de representació a la ciutat.

Si equiparem el barri al municipi i el districte a la comarca, la ciutat sencera equivaldria a una vegueria. Aquesta distribució territorial del govern municipal, a més, obliga a diàleg permanent i dóna capacitat per arribar a pactes entre barris, potser amb signes polítics oposats als consistoris, un exercici de radicalitat democràtica i de cultura del pacte. L'acostament de la política als veïns i la proximitat dels electors als electes acabarà venent l'anomenada «desafecció», que és l'actitud pròpia del ciutadà decebut.

El govern de la Ciutat ha de tenir un caràcter «federal» centrat en vetllar per la igualtat d'oportunitats entre els barris i articular els equilibris necessaris entre uns i altres. Podrà centrar-se millor en els reptes i projectes globals de ciutat a mig i llarg termini i en la relació del Barcelona amb la xarxa de ciutats del País.

Superem així la estructura metropolitana per ser una estructura de país complet. Barcelona ha de permetre i promoure el creixement d'altres ciutats del País, de Figueres a Tortosa i de Mataró a Balaguer. El Cap de la Catalunya-Ciutat ja prevista pels urbanistes més avançats als anys trenta del segle XX.

Hem de construir aquest país i hem de construir aquesta ciutat.

Cap del País, Casal de la Nació i Capital de l'Estat.

Cap, Casal i Capital

**forgem .cat/
barcelona**